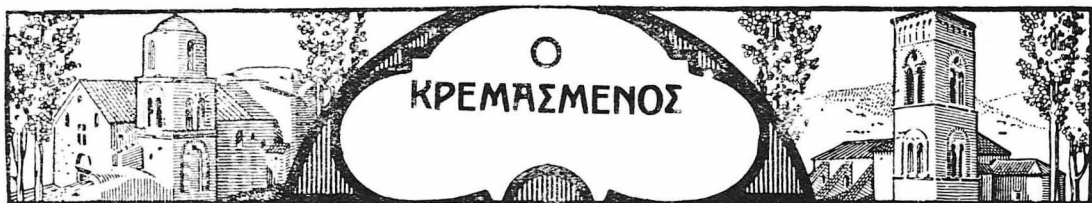

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ραϊμονδέτος μισούσε τα μάτια του και τραύισε :

— Την Έλσα στα γόνατα του 'Αμαδι! Δέ θα τις γλυτώσει τις Ξυλιές, Νικολέττα!...

— Έλα, άσε τη γυναίκα σου, του είπε άπτότομο ο Ροβέρτος.

— Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Τό βλέπεις αυτό; Τι είναι;

— Χρυσό σκευδο, να πάρη ο διάβολος!

— Έ, λοιπόν θα προσθέσω κι' ένα άλλο και θα σ' τὰ δώσω και τὰ δύο, αν θέλησης να με ιτακούσης...

— Μ' όλη μου την καρδιά, αν μπορείς.

— Ξέρεις βέβαια, ότι με διώξαν απ' τον λόγγο Καντιλλέ...

— Φυσικά, αφού σ'άς εδούθησαν τον λόγγο Λαμιβίλ. "Αν με περιμενε τέτοια άνταμοιά, θα δεχόμουν κι' εγώ να με διώχουν κάθε μερα...

— Πάρε τώρα το κλειδί των δοματίων μου. Αλλάνω στο τραπέζι του κατόπιου μου έπαρχε ένα μικρό σκευδοίνο κοντι και στον τοίχο θα ίδης κομισμένο ένα μεγάλο μανδύα και με προσοπίδα. "Όλα αυτά θα μου τὰ φέρης εδού, κι' έτσι θα κερδίσης τὰ δύο σκευδοί...

— Η μόνη δυσκολία είναι, ότι πρόκειται σε λίγο να κλείσουν ή κερτες του λόγγου...

— Ένας λόγος περισσότερος για να τ'έξηξ...

— Τούχο λοιπόν!...

Ο Ραϊμονδέτος έφτασε εγκαίρως στον λόγγο, υπήρχε χωρίς κανένα έμπόδιο στο διαμέρισμα του Ροβέρτου, πήρε τὰ πράγματα που του παράγγαλε, ακολουθήσε ξανά τον ίδιο δρόμο κι' ύστερ από μισή ώρα βρισκόταν στην ταβέρνα.

— Σ'ας έφερα τὰ πράγματά σας, είπε στο Ροβέρτο.

Ο Ροβέρτος τὰ πήρε γεμάτος ευχαρίστηση, έδωσε στον Ραϊμονδέτο και το άλλο σκευδο και έφραγε βιαστικά, αφού διπλώθηκε καλά στο μανδύα του.

— Έξω είξε νυχτώσει.

Ο Ροβέρτος περπατούσε γρήγορα. Περπατούσε βυθισμένος σε σκέψεις, σιγίγγοντας στη φρούτα του τή λαβή του σπαθιού του και μιλώντας μόνος του :

— Αιφού έκδιχησι!... Αιφού αίμα!... Έτσι λοιπόν, γυνέ του Κοντοσταύλου, μ' έδιωξες, έ; Μ' έδιωξες και με πλήρωσες συγχρόνως πλουσιπώροχα. Χά... Χά!... Χά!... Μά δεν ξέρεις όμως τί είδους δεσμοίς είχα με τον πατέρα σου... Δεν ξέρεις ότι κρατώ στα χέρια μου ένα χαρτί με τήν έπογραφή του, απ' τὸ όποιο προκύπτει πως αυτός διάταξε να δολοφονηθῆ ο άντιπαύλος του, ο άτυχής μακαρίτης Βάζας... Τό χαρτί αυτό μου τὸ έπώρησε ο γέρο Κοντοσταύλος, χωρίς να κλεισοκτιάζη τή γράφει... Με τὸ χαρτί αυτό θα σ' έδικιμήθω, γυνέ του Κοντοσταύλου!...

Στόπασε για λίγα λεπτά κι' έπειτα συνέχισε :

— Μά θα έκδιχηθῆ κι' όλους τους άλλους, που με μισούν. Αιτόν που ήρθε να μου πάρη τή γυναίκα σου ποδοθα, τον άθλιο λοχαγό Φερουλλιάζ, τον έλεκίνο αυτόν τυχοδιώκτη!... Άς πάμε να δοίμε όμως πρώτα τον Ούγολινο. Αιτός 'ίν' ὁ μόνος που ξέρει καλά τὰ της δολοφονίας του Βάζα. Αιτός μονάχα ξέρει ποίος είναι ο δολοφόνος του μακαρίσιου. Μά του έχο βουλώσει τὸ στόμα. Του χάρισα ένα χιτρί να μνήν κι' είναι άρροσισμένος σε μένα. Δεν μπορεί να με προδώσει... Κι' άκόμη θα δεχτή να γίνη όργανό μου για να έκδιχηθῆ!...

Πραγματικώς, ὁ Ροβέρτος πήρε σε λίγο ένα στενό μονοπάτι, ποδήγαζε στο χτήμα ποίμενε ο Ούγολινος, ὁ γνωστός μας καμπούρης.

Τὰ μάτια του Κέο σπαθίζαν μέσα στη νύχτα, σαν τὰ μάτια κανενός άγριοιού. Καταχθόνα σχέδια στριφογύρουν μέσα στο μυαλό του... Άλλοίμονο στους έχθρους του αν μπορούσε να πραγματοποιήση τὰ σχέδιά του αιτά!...

Σε λίγο έκαμε τὸ βήμα του πιο γοργό, κι' όμως με πνεύμη τής νύχτας, πνεύμη κακό και δέδροιο, έφτασε αιτός στο σπίτι του Ούγολινου.

Ένα παράθυρο του οίσιςου αιτού ήταν φωτισμένο.

Ο Ούγολινος δεν είχε κοιμηθῆ ακόμα.

Ο Ροβέρτος έπληρωσε στην πόρτα και χτυπήσε. Τὸ παράθυρο άνοιξε τότε και φάνηκε τὸ πανάσχημο κεφάλι του καμπούρη.

— Ποίος; ρώτησε δειλά.

— Άνοιξε γρήγορα! προσάξε άπτότομο ὁ Ροβέρτος.

Ο Ούγολινος, άκούοντας τή φωνή αιτή, άναστήρισε. Τι πήγανε να κάνει τέτοια ώρα στο φτοχοζάλεθό του ὁ Ροβέρτος Κέο; Κάτω κακό σκοπό θαζε βέβαια,...

— Αιτόσο έρωξε ν' άνοιξη και δέχτηκε τον έπισκέπτη του καμνοντας μια βαβαία ύπόπλασι.

— Σέξ, κίριε; ρωτήσες.

— Ναι, έγω. Είμαι μόνος;

— Πάντα είμαι μόνος, κίριε.

— Κάθισε εδού κοντά μου κι' άκουσε με με προσοχή.

Η καρδιά του Ούγολινου σφιχτηκε.

Κατάλαβε πως κάτι τὸ έξακτο σινέθανε.

— Αιτόσο πήρε ένα σκιμνί και κάθισε κοντά στον Ροβέρτο...

.....

— Αήσασμε τον δόν Μαθουρινο και τον Ρολάνδο Φερουλλιάζ να... ετοιμαίνω κάτι, έτσι για ν' άνοιξη ή θύρες!...

Βρισκόντουσαν πειά στο τέταρτο πάτο, όταν έξαφνα φάνηκε στην πόρτα ὁ Ραϊμονδέτος.

Ο δόν Μαθουρινος ούτε γύρισε καν να τον κιντήξη, άπασχολημένος όπως ήταν με τὸ φηγιτό του. Ο Φερουλλιάζ όμως γύρισε και τον ρώτησε άμέσως :

— Τι θέλεις σὸ εδού; Μήπως βόηκες πάλι στα γόνατα της άξιολατρειτού συζύγου σου τον μικρό 'Αμαδι;

— Όχι, κίριε, άποδείχθη ὁ Ραϊμονδέτος. Εύνηγως δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Έξω κλειδομένη τή Νικολέττα κι' έτσι είμαι ήσυγος.

— Τότε τί διάβολο ζητάς;

— Θέλω να σ'άς μιλήσω, κίριε δικιακή.

— Έμπερς, λέγε!...

Ο Ραϊμονδέτος μπήκε στο δομάτιο, στάθηκε πλάι στο Φερουλλιάζ και του διηγήθηκε λεπτομερώς ότι είξε συμβεί μεταξῆ αιτού και του Ροβέρτου Κέο που όλιγου. "Όταν έτελέσασε τήν έκμυστηριού του, ὁ Ρολάνδος χτύπησε τή γροσά του στο τραπέζι και φώναξε :

— Βλάζα!... Άνοιξε!... Θα σου κόψω τ' αιτά!...

— Γιατί, κίριε δικιακή; ρώτησε έντρομος ὁ Ραϊμονδέτος. Τι κακό έκαμα; Δεν έρωλε να σ'άς τὰ πὸ όλα αιτά; Συχαίνωμουν τόσο αιτό τον κ. Ροβέρτο!...

— Βεβαίως έρωλε να μου τὰ πῆς, ούρλιαζε ὁ λοχαγός. Μόνον που άρωγες να τὸ σκεφθῆς. Έρωλε να μου φέρης έμένα τὸ καθότιο και τ' άλλα πράγματα αιτού του άθλιου. Μά δ,τι έγινε έγινε πειά. Ποιό δρόμο είπες πως πήρε ὁ νεοφώτιστος Ισπότης;

— Τράβηξε κατά τὸ χτήμα του Ούγολινου, κίριε.

— Στάσου, άθλιε, άλλωθως σου σκορπίζω τὰ μυαλά! φώναζε ὁ Φερουλλιάζ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Τὸ Ιπποτικό, τὸ Δρομικώτατο, τὸ Δραματικό, τὸ Περιπετειώδες-τὸ Αριστούργημα του ΖΕΒΑΚΟ

"ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΜΠΕΛΛΑΣ"

(Ακολουθεῖ)